

FANTASY
SCIENTIFIC

Urlet în tăcere

Vol. 1

MARINA NEAGU

Quantum

Urlet în tăcere

Volumul 1

MARINA NEAGU

2016

Cuprins

Capitolul I	23
Capitolul II	57
Capitolul III.....	89
Capitolul IV.....	129
Capitolul V	167
Capitolul VI.....	197
Capitolul VII.....	221

QUANTUM

Hei! Ai văzut-o pe tipa rămasă cu gura căscată? Nu, nu cea blondă, cu picioare interminabile, forme apetisante și cu un chip ca de înger. Cealaltă, mai bondoacă, cu părul ciufulit, de zici că se află într-un permanent război cu pieptănul și cu ochii ăia de un albastru spălăcit, ce îi domină cam jumătate de față. Da, da, despre ea vorbesc. Ei, aceea sunt eu, Sara. Blonda de lângă mine este Crina. V-ați dat seama după diferențele fizice dintre noi că nu ne înrudim, dar în ciuda acestor mari deosebiri, și nu mă refer doar la cele referitoare la aspectul exterior, suntem cele mai bune prietene. Cine a spus: contrariile se atrag și fac casă bună împreună, a știut despre ce vorbește. Nu puteai găsi două persoane mai nepotrivite decât noi, totuși, în ciuda tuturor prognozelor, ne înțelegeam de minune. Ne-am acceptat și ne-am susținut una pe cealaltă din fragedă copilărie. Nu vă gândiți că suntem cine știe ce mature. Abia ne apropiem de vârsta de 17 ani. Nu am ajuns încă acolo, dar nu mai e mult.

Ca să vă faceți o idee la ce mă refer când spun că suntem diferite, o să vă povestesc mai întâi despre această zi.

Fusese obositoare, dar mă simțeam împlinită. Trezită cu noaptea în cap, am pornit spre cabinetul veterinar din capătul străzii. Eram nerăbdătoare să văd cum se descurca micul meu prieten pe care îl găsisem cu o seară în urmă, după ce îl lovise o mașină. Șoferul își continua-se drumul, netulburat de scheunatul cățelului lăsat să se zvârcolească în mijlocul străzii.

Doctorul a spus că micul patruped era norocos. Îl găsisem la timp și avea să supraviețuiască, dar operația era costisitoare. Nu îmi făceam griji. Aveam o rezervă la care puteam să apelez. Iar acesta era unul dintre acele cazuri speciale, suficient de importante pentru mine, încât să mă facă să-mi sparg pușculița.

Am achitat prețul cerut de veterinar și l-am vizitat pe pacient. Apoi, împreună cu asistenta de la cabinet, am tipărit anunțuri și am postat poze pe un site dedicat animalelor pierdute sau găsite, pentru a-i descoperi pe proprietari. Ne-a luat mai mult timp decât am estimat, astfel că abia după ora prânzului ne-am declarat satisfăcute. Mi-am luat la revedere de la femeie, îndreptându-mă spre stația de autobuz. Prietena mea mă aștepta deja pentru a merge la cumpărături. Slavă Domnului că era sâmbătă și aveam la dispoziție întreaga zi de mâine să mă odihnesc. Știam care era obiceiul prietenei mele, atunci când mă convingea să o însoțesc la o sesiune de cumpărături. Aveam să petrecem în mall tot restul zilei.

— Nu uita! Vinerea viitoare mergem la spital să citim povești copiilor, i-am spus, imediat ce am văzut-o la intrarea în mall.

— Of, Sara! Tu și cazurile tale caritabile! mi-a răspuns plictisită.

Imediat am simțit inconfundabilul sentiment de

dezamăgire. Nu era prima dată când Crina îmi promitea că mă însoțește, apoi uita cu desăvârșire de asta și își făcea un alt program.

— Ai promis! aproape că m-am răstit la ea.

— Da, da, o să vin. Nu te mai zburli așa, ca o mătă. S-a întors cu fața spre mine și m-a privit curioasă.

— Nu o să vă înțeleg niciodată, nici pe tine, nici pe părinții tăi. Au donat întreaga sală de informatică a liceului și nici măcar nu au acceptat să li se pună numele pe frontispiciu. Nimeni nu știe că familia ta este binefăcătoarea majorității proiectelor de educație și dezvoltare din orașul ăsta.

— Tu știi.

— Da. Și nu am voie să spun la nimeni.

Am ridicat din umeri.

— Crezi că dacă ar afla toată lumea s-ar schimba ceva? Au ajutat pentru că era nevoie și au putut să o facă, nu pentru publicitate.

— Am întrebat-o într-o zi pe mama ta ce este cu toate activitățile astea caritabile în care vă implicați.

Am zâmbit. Știam că răspunsul mamei a lăsat-o pe Crina fără cuvinte.

— Mi-a ținut o întreagă ședință despre cum sufletul trebuie hrănit cu fericirea pe care le-o poți aduce altora, nu cu suferința lor. Cum doar așa poți ajunge să te numești om, un cuvânt ce nu mai respectă acum adevărul lui sens. Mă ia durerea de cap numai când îmi aduc aminte, a spus, dându-și ochii peste cap.

M-am oprit în loc și am privit-o acuzator. Îmi cunoșteam bine părinții și eram perfect de acord cu ei. Nu doar pentru că mă educaseră în felul ăsta, dar pentru că, într-adevăr, orice ajutor puteam să ofer cuiva aflat

— În nevoie îmi aducea o satisfacție imensă. Îmi încărca sufletul cu bucurie. Știa că nu avea cum să mă facă să îmi schimb părerea, așa că a oftat și m-a luat de mână, trăgându-mă după ea în magazin.

Ceva timp mai târziu, după ce probase deja câteva rochii și achiziționase două dintre ele, Crina s-a oprit brusc în mijlocul magazinului. Starea ei m-a luat prin surprindere; aproape că m-am bușit de ea.

— Wow! am auzit-o șoptind.

Of! Altă afurisită de rochie! am gândit. Oare câte o vrea să cumpere? Șifonierele ei erau arhipline deja.

— Hai, Crina! Pe asta o cumperi altă dată, sunt oboșită și nu aș vrea să ne perindăm tot restul zilei prin magazine. Am nevoie de cafea.

— Dacă „asta”... e de vânzare, atunci face toți banii din lume, mi-a răspuns.

Curioasă, am încercat să văd ce o impresionase atât de tare. Până la urmă o rochie e doar o rochie, ce naiba? Și m-am uitat.

Ei, da! De aceea am spus mai devreme că am rămas cu gura căscată.

Acum o să ridicăți din sprânceană și o să clătinați din cap, dar trebuie să înțelegeți că avem doar 16 ani. Aproape 17. Urlă hormonii în noi și țopăie ca o turmă de cai năvălași. Dacă eu reușesc să îi țin pe ai mei în frâu, buna mea prietenă îi lasă foarte des să sară gardul. Ca acum, de exemplu. Bulbucase ochii ca o bufniță și mai că-mi venea să o atenționez să-și bage limba înapoi în gură, unde îi era locul. M-am răzgândit în momentul în care am realizat că, de data asta, reacția mea nu fusese diferită de a ei. Cu rușine recunosc că atunci când mi-am îndreptat privirea spre obiectul fascinației ei, nă-

bădăioșii mei aproape că au rupt ulucile. Pun pariu că pentru câteva secunde, am arătat la fel de alienată ca și Crina. Sincer, nici nu aveam cum să arăt altfel când fantezia fiecărei fete de aproape 17 ani, stătea la doar câțiva pași de noi. Și se uita fix, chiar în direcția noastră.

Înalt, de aveai impresia că nu se mai termină, cu niște brațe cât trunchiurile de copac, tipul stătea rezemat de un perete și se uita înspre noi încruntat. Când privirile ni s-au întâlnit, am cam uitat să respir. În viața mea nu văzusem ochi de o asemenea culoare. Mercur pur.

Am clătinat din cap și am prins-o pe Crina de mână.

— Hai să mergem, i-am zis.

— Fată! Tu vezi ce văd și eu, sau ai orbit brusc?

— Nu, n-am orbit, dar cred că nu este normal să te zgâiești la cineva, așa, cu limba scoasă. Mai ai puțin și umpli podeaua de bale. În plus, dacă mai continui să mai caști gura, o să ajungi să-ți disloci maxilarul.

— Ești rea! mi-a zis, lăsându-se cu greu urnită din loc.

Un pas, apoi întorcea capul. Și tot așa. În ritmul ăsta, speram că o să ajungem la cafenea până să ne apuce noaptea. Normal că a trebuit să mai găsească ea un magazin pe care nu îl explorase încă, așa că nevoia mea de energizant a trebuit să fie amânată cu alte câteva zeci de minute. Era ultima dată când mai veneam cu ea la cumpărături, mi-am promis. Și în acel moment, nici măcar nu bănuiam cât de reală avea să fie acea promisiune.

Ajunse, într-un final, în cafenea, am lăsat-o pe Crina cu pungile de cumpărături lângă o masă și am fugit spre toalete. Holul era în beznă; abia am remarcat persoana ce venea din direcția opusă. Ne-am ciocnit și era cât pe ce să dau cu posteriorul de podea, când o mână m-a

prins de mijloc. M-a ajutat să mă echilibrez, dar nu s-a desprins de mine.

— Îmi cer scuze! am bâiguit. Când vii de la lumină, aproape că nu vezi nimic aici.

— Se acceptă! mi-a spus o voce profundă, ce mi-a gădilat plăcut urechea.

Am ridicat capul. Vocea gravă mi-a stârnit curiozitatea de a-i descoperi proprietarul. Când ochii mi s-au adaptat cât de cât la acea lumină difuză, mi-am dat seama că mă aflam chiar lângă cel pe care îl observasem mai devreme pe holul mallului.

Aflat atât de aproape de mine, am constatat că omul era, într-adevăr, imens. La naiba! m-am gândit. Văzusem dealuri mai mici decât tipul ăsta. A zâmbit, iar eu m-am încordat toată. Din difuzoarele ascunse prin tavanul cafenelei răsună o muzică lentă și în poziția în care stăteam acum, aveam senzația că tocmai ne angajasem într-un dans. Fără să vreau, îmi mișcam picioarele în ritmul lent al melodiei și mă lăsasem cuprinsă de acea atmosferă aproape ireală. Mă legănam pe acorduri line, în brațele unui străin, pe un hol întunecat ce ducea către toalete.

Dacă mă vedea Crina acum, nu mai scăpam de gura ei tot anul.

A ridicat o mână; mi-a dat la o parte o șuviță de păr ce îmi alunecase pe față. M-a privit, apoi și-a îndreptat spatele, punând puțină distanță între noi.

— Ești o copilă dulce, mi-a zis.

Clar, asta nu era tocmai ceea ce doream să aud. Am simțit că iau foc de rușine. Ce-i drept, arăta ceva mai în vârstă decât mine, însă nu chiar atât de matur, încât să mă considere o copilă.

Am făcut stânga împrejur, decisă să dispar cât mai repede de lângă el.

— Pleci deja? m-a întreat.

— Da! Vreau să ajung la magazinul de jucării înainte să se închidă. Trebuie să-mi cumpăr niște păpuși, așa cum este normal la vârsta mea fragedă, am răspuns, încercând să par mai stăpână pe mine decât mă simțeam.

Râsul lui mi-a adus furnicături în stomac. Nu am apucat să pășesc, că m-a prins de mână.

— Văd că am atins o coardă sensibilă. O să rectific.

A mai făcut un pas spre mine și m-am trezit prizoniera unei priviri atât de intense, încât semnalele de alarmă au început să-mi răsune în minte, scuturile încercau să se ridice și jur că parcă auzeam chemarea la arme.

Culoarea ochilor lui mă duceau cu gândul la metalul topit. Am lăsat privirea în jos, încercând să-mi adun mințile. În momentul ăsta, nu cred că mai aveam prea multe.

— Ești o tânără foarte atrăgătoare și cred că ai fost o copilă extrem dulce. E mai bine așa?

— Nu am fost o copilă dulce. Purtam aparat dentar când eram mică și colegii mă strigau „Fălci”.

Iar râsul acela. Picioarele păreau că nu vor să mă mai susțină.

— Frumoasă și cu simțul umorului. O combinație care ar trebui să mă pună în gardă, Sara! a zis el.

Zâmbetul i-a dispărut și încruntarea i-a marcat trăsăturile atât de repede, încât am avut senzația că am vădit episodul de mai devreme. L-am privit cu gura căscată. Un fior de teamă a început să-mi urce pe șira spinării. De unde știa cum mă cheamă?

— Trebuie să îți cer o favoare și vreau să mă asculți

cu atenție. Este foarte important. a mai zis.

Șocul, sau mai bine zis teama, îmi lipise limba de cerul gurii. Nicio șansă să pot articula un cuvânt. M-a privit, intuind exact starea în care eram.

— De unde știi cum mă cheamă? l-am întrebat.

— Pentru că ești pe lista mea și te caut de multă vreme.

Despre ce vorbește? Ce listă? Ajunsesem cumva în vestul sălbatic cu liste de genul „Rețineți și evitați”? Parcă îmi și vedeam poza pe un afiș cu „most wanted-dead or alive”.

— Acum o să te rog să ascuți ce îți spun, fără să pui alte întrebări.

Continuam să-l privesc și, cu toate că făcusem încă un pas în spate, tot mi se părea că eram mult prea aproape de el.

— Nu te duce acasă în noaptea asta. Rămâi la prietena ta, sau oriunde altundeva, dar nu te duce acasă.

Ce mama naibii voia să spună? Cuvintele îmi vâjâiau în cap cu atâta forță, încât mă luase deja amețeala. S-a întins și m-a prins strâns de mână.

— Este cea mai mare greșeală pe care o fac, dar trebuie să-mi promiți că nu vei merge acasă.

— Ai cumva o prescripție medicală pe care ai uitat să o iei? am zis, smucindu-mi mâna din a lui.

A mai făcut un pas spre mine, în timp ce eu continuam să mă retrag din calea lui.

— Nu am timp să îți explic. Te rog, nu te duce acasă!

Până să apuc să mai adaug ceva, a dispărut de lângă mine de parcă nici măcar nu ar fi existat.

Oare visasem?